

ΜΕ ΤΗΝ ΑΠΛΗ ΛΟΓΙΚΗ

«Η πολιτική ως θέατρο»

«**Τ**ι σας ενοχλεί στην πολιτική;», ρώτησε συνάδελφος, στις σύντομες και πολύ επιτυχημένες συνεντεύξεις με πρόσωπα και προσωπικότητες διαφόρων κλάδων, στα «Νέα», τον καθηγητή και πολιτικό κ. Κώστα Σημίτη. Και εκείνος, που έχει μια ιδιαίτερη ευαισθησία στη σοβαρότητα και στην κυριολεξία έδωσε μια απάντηση, που θα έπρεπε να γίνει οδηγός προς αποφυγήν σε όσους ασχολούνται με την πολιτική και μάθημα σε εκείνους που έχουν το πάθος να ακολουθούν σαν τυφλοί οπαδοί τους πολιτικούς, που τους έχουν αναγάγει σε ινδάλματα. Είπε, λοιπόν, ότι τον ενοχλεί: «Η πολιτική ως θέατρο για να θαυμάζουν οι οπαδοί, για να παραπλανώνται οι αφελείς, για να παίζουν κάποιοι τους πρωταγωνιστές, όποιο και αν είναι το έργο».

Ο κ. Σημίτης έχει γενικά τη φήμη του σεμνού και ευπρεπούς πολιτικού. Με αυτή του την απάντηση, δικαίωσε

Του ΣΠΥΡΟΥ ΑΛΕΞΙΟΥ

τη φήμη του και στερέωσε την άποψη πως ξέρει ακριβώς ότι, αυτού του είδους η πολιτική, η οποία τον ενοχλεί, είναι περισσότερο κανόνας και λιγότερο εξαίρεση. Και νομίζουμε πως, όταν ο ίδιος μιλά για «πολιτική», δεν εννοεί μόνο την κατ' εξοχήν τέχνη, και ιδιότητα εκείνων που επιδιώκουν την κατάκτηση της εξουσίας, αλλά, την κάθε είδους πολιτική που εκφράζεται σε όλους τους τομείς του δημοσίου βίου. Παντού και σε κάθε περίπτωση. Στον συνδικαλισμό, στη δημοσιογραφία - εκεί κυρίως - στην επιχειρηματική δραστηριότητα, στον αθλητισμό και γενικά σε κάθε χώρο, όπου αυτοί οι παράγοντες, «παίζουν τους πρωταγωνιστές, όποιο κι αν είναι το έργο».

Είναι αναντίρρητο πως το πρώτο μερίδιο και το πιο μεγάλο, σ' αυτές τις παρατηρήσεις, ανήκει στους πολιτικούς με την ιδιαίτερη έννοια που ο κόσμος δίνει σήμερα και πάντα, στους κατόχους και διεκδικητές της κρατικής εξουσίας. Εκεί, ομολογουμένως παίζεται το μεγάλο θέατρο, με μοναδικό σκοπό «να θαυμάζουν οι οπαδοί». Και δεν έχει σημασία, για τους πρωταγωνιστές, αν αυτό το θέατρο είναι επικίνδυνα επιζήμιο για τον τόπο, κάτι που ασφαλώς το γνωρίζουν και οι εκτελεστές των ρόλων, αρκεί «να παραπλανώνται οι αφελείς». Το είδαμε αυτό στις ημέρες μας με τις θέσεις και τις απόψεις πολιτικών διαφόρων βαθμίδων και αποχρώσεων, στο πώς αντιμετώπισαν καταστάσεις που άξιζαν να τύχουν περισσότερης προσοχής και σοβαρότητας, αφού η εξέλιξή τους μπορεί να αποβεί μοιραία για τον τόπο μας όταν, με παρεμβάσεις, διαμεταρτίσεις και αντιδράσεις, στερούμε στις διωκτικές αρχές της χώρας τη δυνατότητα να κάνουν τη δουλειά τους έστω και με κάποιο

λάθος, μέσα στην πορεία του έργου τους. Δεν μπορεί ένα άτομο, ούτε μια υπηρεσία, να έχει πάντα επιτυχίες. Το ίδιο συμβαίνει και με τους πολιτικούς. Και αυτοί, στο δρόμο τους, δεν σημείωσαν μόνο θαύματα, έκαναν και λάθη και μάλιστα μερικά πολύ μεγάλα. Και το πιο δυσάρεστο σ' αυτή την ιστορία ήταν ότι απεφάνθησαν και σοβαροί παράγοντες της πολιτικής πριν ακόμα πληροφορηθούν τα καθέκαστα.

Η περίπτωση αυτή πάει γάντι ασφαλώς, στην παρατήρηση, ότι, «ως πράξη είναι θέατρο, για να προκαλέσει τον θαυμασμό», κατά τη ρήση του κ. Σημίτη. Μήπως δεν είναι θέατρο, οι μεγαλοστομίες του κ. Κολλά και των άλλων, κατά τις ισχνές και πενιχρές τους συγκεντρώσεις τις οποίες δεν έχουν το θάρρος και την τόλμη πια να τις διακόψουν και να μη ταλαιπωρούν ανελέητα και χωρίς ελπίδα έναν κόσμο που δεν φταίει, για τον δικό τους πρωταγωνισμό; Ή ποια άλλη έννοια μπορεί να έχουν οι προτάσεις, σαν αυτή: «Καλώ την πνευματική ηγεσία του τόπου να έλθει εδώ και να αγωνιστεί μαζί μας». Και το ακούν οι από κάτω και θαυμάζουν ότι ο κ. Κολλάς, μπορεί να καλεί τους πανεπιστημιακούς δασκάλους, τους συγγραφείς και τους ακαδημαϊκούς ακόμα, να πάνε εκεί και να φωνάζουν, πως ένας Νόμος ισχύει μόνο: το δίκιο του εργάτη. Ή μήπως, δεν είναι προκλητικά αστεία η άλλη πρόταση που κάλεσε τους σημερινούς νοικοκυραίους λεωφορειούχους, να γοργήσουν πίσω τα οχήματα, με περιφρόνηση και να ενταχθούν στις τάξεις των ανέργων, τους οποίους έφερε σ' αυτή την κατάσταση η άφρων πολιτική του συνδικαλιστικού τους οργάνου, που και εκεί πρυτάνευσε, όχι η λογική και ο παραγωγικός διάλογος, αλλά η αλαζονεία της πολιτικής του πρωταγωνισμού και του θεάτρου;

Είπε πολλά και φανέρωσε πάρα πολλά με αυτές του τις φράσεις ο κ. Σημίτης. Αυτό ακριβώς που «εξομολογήθηκε», παρά την ταχύτητα των απαντήσεων που χαρακτηρίζει αυτό το είδος των συνεντεύξεων, αποτελεί χωρίς υπερβολή «σοφία λόγου». Είναι καταστάλαγμα μελέτης αλλά και πείρας. Απλή κουβέντα, αλλά όχι εύκολη, γιατί μέσα σε είκοσι περίπου λέξεις, περιέλαβε ένα κανόνα που αποκαλύπτει αυθεντικά μία αληθινή κατάσταση και είναι, με τόση σαφήνεια διατυπωμένος ώστε να μην επιδέχεται προσθήκες, ούτε παρερμηνείες.

Είναι, θα προσθέσουμε, μια φωτογραφία που έχει εμφανισθεί πεντακάθαρα και που παρουσιάζει το άλλοθι της πολιτικής, εκείνο που δεν είναι η πραγματικότητα άλλα το θέατρο και η πλάνη, με σκοπό να επιτευχθεί ένα και μόνο: ο θαυμασμός ανεξάρτητα από το πώς και πόσο θα πληρωθεί αυτός και εις βάρος, χωρίς αμφιβολία, των πολλών.